

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๕๓๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

เป็นปีที่ ๔๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๓๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่งพระธรรมนูญ
ศาลยุติธรรม

“มาตรา ๓ ทวิ ศาลอุทธรณ์ตามพระธรรมนูญนี้ สำหรับท้องที่
ที่ยังมิได้มีศาลอุทธรณ์ภาคเปิดทำการได้แก่ศาลอุทธรณ์ และสำหรับ
ท้องที่ที่มีศาลอุทธรณ์ภาคเปิดทำการแล้วได้แก่ศาลอุทธรณ์ภาค”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระธรรมนูญศาล
ยุติธรรม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญ
ศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๘ ให้มีประธานศาลฎีกาประจำศาลฎีกาหนึ่งคน และให้
มีอธิบดีผู้พิพากษาประจำศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ศาลแพ่ง ศาล
อาญา ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลอาญากฎหมายใต้ ศาลแพ่งธนบุรี และ
ศาลอาญานนทบุรี ศาลละหนึ่งคน กับให้มีรองประธานศาลฎีกาประจำศาล
ฎีกา และรองอธิบดีผู้พิพากษาประจำศาลอุทธรณ์ ศาลแพ่ง ศาลอาญา
ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลอาญากฎหมายใต้ ศาลแพ่งธนบุรี และศาล
อาญานนทบุรี ศาลละสองคน และให้มีรองอธิบดีผู้พิพากษาประจำศาล
อุทธรณ์ภาค ศาลละหนึ่งคน แต่ถ้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
เห็นว่ามีควมจำเป็นเพื่อประโยชน์ในทางราชการจะกำหนดให้มีรอง
ประธานศาลฎีกาหรือมีรองอธิบดีผู้พิพากษาประจำศาลใดมากกว่าที่ระบุไว้
ข้างต้นก็ได้

เมื่อตำแหน่งประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งกรุงเทพใต้ อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้ อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งธนบุรี หรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาธนบุรี วางลง หรือเมื่อผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานศาลฎีกา หรือรองอธิบดีผู้พิพากษา แล้วแต่กรณี เป็นผู้ทำการแทน ถ้าผู้ดำรงตำแหน่งนั้นมากกว่าหนึ่งคนให้ผูมิอาวุโสสูงสุดเป็นผู้ทำการแทน ถ้าผูมิอาวุโสสูงสุดไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ผูมิอาวุโสถัดลงมาตามลำดับเป็นผู้ทำการแทน

ในกรณีที่ไม่มีอายุผู้ทำการแทนตามวรรคสองได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจะสั่งให้ผู้พิพากษาคณหนึ่งซึ่งประจำศาลนั้นหรือศาลใดศาลหนึ่งเป็นผู้ทำการแทนก็ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ ทวิ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ทวิ ให้รองประธานศาลฎีกา รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งกรุงเทพใต้ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งธนบุรี หรือรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาธนบุรี มีอำนาจตามที่

กำหนดไว้ใน (๑) และ (๒) ของมาตรา ๑๐ (๔) และให้มีหน้าที่เป็น
ผู้ช่วยประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อธิบดีผู้พิพากษาศาล
อุทธรณ์ภาค อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา อธิบดี
ผู้พิพากษาศาลแพ่งกรุงเทพใต้ อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญารุงเทพใต้
อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งธนบุรี หรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาธนบุรี
แล้วแต่กรณี ตามที่ประธานศาลฎีกาหรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลนั้น ๆ จะได้
มอบหมาย”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระ
ธรรมนูญศาลยุติธรรม

“มาตรา ๑๘ ทวิ ศาลอุทธรณ์มีเขตตลอดท้องที่ที่มีอยู่ในเขต
ศาลอุทธรณ์ภาค แต่บรรดาคดีที่อยู่ในนอกเขตของศาลอุทธรณ์ จะอุทธรณ์
ต่อศาลอุทธรณ์ก็ได้ ทั้งนี้ ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลอุทธรณ์ที่จะไม่ยอมรับ
พิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งที่อุทธรณ์เช่นนั้นได้ เว้นแต่คดีนั้นจะได้
โอนมาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๕ แห่ง
พระธรรมนูญศาลยุติธรรม และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคมีอำนาจพิจารณา
พิพากษาบรรดาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นที่อยู่ใน
เขตอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการอุทธรณ์ และให้ศาล
อุทธรณ์ภาคมีอำนาจตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง (๑) และ (๒) ด้วย”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระธรรมนูญ
ศาลยุติธรรม และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคต้องมีผู้พิพากษา
อย่างน้อยสองคน และศาลฎีกาอย่างน้อยสามคน จึงจะเป็นองค์คณะ
พิจารณาพิพากษาคดีได้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๐๖ ตอนที่ ๑๒๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๒

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ โดยที่การตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอุทธรณ์ภาค พ.ศ. ๒๕๓๒ ขึ้น แต่เนื่องจากพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมิได้มีบทบัญญัติรองรับการจัดตั้งศาลอุทธรณ์ภาค การกำหนดเขตศาลและอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอุทธรณ์ภาค อีกทั้งอำนาจหน้าที่ของอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค และผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรมเพื่อให้สอดคล้องกับการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอุทธรณ์ภาคดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้